ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. dubna 2017 v senátě složeném z předsedy Mgr. Viktora Macha a soudců JUDr. Jana Sváčka a JUDr. Luboše Vrby odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], [datum narození], podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. prosince 2016, č. j. 6 T 16/2016-465, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. f), odst. 2 tr. ř. se napadený rozsudek zrušuje toliko ve výroku o uplatněném nároku poškozené a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že je

obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození]

podle § 228 odst. 1 tr. ř. povinen zaplatit poškozené [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], k rukám zákonné zástupkyně [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], nemajetkovou újmu v penězích ve výši 100.000 Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozená [jméno] [příjmení] odkazuje se zbytkem nároku na náhradu nemajetkové újmy v penězích na řízení ve věcech občanskoprávních.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 12. 2016 byl obž. [jméno] [příjmení] uznán vinným, že v přesně nezjištěné době od září 2012 do poloviny měsíce února 2016 v bytech domu č. p. 34 v ulici [ulice] a domu [adresa] v ulici [ulice] v [obec], okres Ústí nad Orlicí, Pardubický kraj, přes její zjevně nízký věk, dílem zneužívaje jejího nízkého věku a s tím související nedostatečné rozumové vyspělosti, díky níž jeho jednání nerozuměla, nechápala jeho význam a

důsledky a nedokázala posoudit význam kladení odporu proti vynucovanému pohlavnímu styku, dílem zneužívaje své fyzické převahy a strachu nezletilé a drže ji, za účelem vlastního sexuálního uspokojení opakovaně, v přesně nezjištěném počtu případů osahával nezletilou poškozenou [jméno] [příjmení], [datum narození], na přirození, vsouval jí prsty mezi stydké pysky, přikládal si její ruku na přirození a požadoval, aby mu stimulovala jeho pohlavní úd, přikládal jí penis k zadku a napodoboval kopulační pohyby, požadoval, aby mu sahala mezi nohy, a kolenem jí přes oblečení třel přirození, přičemž uvedeného jednání se dopouštěl přes snahu nezletilé z místa odejít či si znovu obléct oblečení, které jí svlékl, toto jednání bylo právně kvalifikováno jako zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a za to byl odsouzen podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl podle § 228 odst. 1 tr. řádu uznán povinným zaplatit poškozené [jméno] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], zastoupené zmocněncem [příjmení] [jméno] [příjmení], advokátem se sídlem Bří. Škorpilů 44/1, Vysoké Mýto, nemajetkovou újmu ve výši 300.000 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě obžalovaný prostřednictvím obhájkyně odvolání. Zde mj. uvedl, že od počátku popírá, že by se jednání popsaného ve výroku rozsudku, dopustil. Soud však po vyhodnocení všech provedených důkazů, dospěl k závěru, že trestná činnost obžalovaného byla prokázána. Vycházel přitom zejména z výpovědi poškozené dívky, která dle závěrů znaleckého posudku popisovala skutečně prožité události. Soud neakceptoval obhajobu obžalovaného, že se ze strany poškozené a její matky jednalo o pomstu za to, že rodinu opustil. Tento svůj závěr soud zdůvodnil tím, že by svědkyně - matka poškozené ani neměla důvod se obžalovanému mstít, když si brzy našla jiného přítele. S tím však obžalovaný nesouhlasí. Poukázal na rozpory ve výpovědi poškozené, která byla vyslechnuta formálně přípustným způsobem dle § 158a tr. řádu, u hlavního líčení pak byla výpověď nezletilé za podmínek § 102 odst. 2 tr. řádu přečtena, nebyl pořízen audiovizuální záznam výslechu. Výpověď nezletilé byla pořízena jako neodkladný úkon před zahájením trestního stíhání [jméno] [příjmení] za účasti soudce. Vzhledem k tomu obhajoba trvala na osobním výslechu nezletilé u hlavního líčení, neboť obvinění obžalovaného bylo založeno výlučně na výpovědi nezletilé. Tato výpověď se jeví s ohledem na stáří poškozené (10 let) příliš exaktní, uvádí naprosto přesné časové údaje včetně dat a dokonce i minut, kdy k útokům obžalovaného mělo docházet. Přitom bylo prokázáno, že část její výpovědi je bezpečně nepravdivá. Jedná se o tvrzení poškození ohledně posledního útoku, který se měl odehrát dne 5. 1. 2016 (str. 6 výpovědi ze dne 18. 2. 2016). V tento den hovořila nezletilá o útoku, který byl poslední, a měla jej tedy ještě v paměti oproti ostatním útokům odehrávajícím se před několika lety. Toto tvrzení poškozené bylo bezpečně vyvráceno obhajobou, která předložila soudu záznam zaměstnavatele obžalovaného o jeho docházce do práce, ze kterého je zřejmé, že dne 5. 1. 2016 od 5.15 hodin do 19.43 hodin byl obžalovaný na pracovišti společnosti BAPA s. r. o. v Letohradě. Nemohl se tedy současně nacházet v bydlišti poškozené v Jablonném nad Orlicí. Soud k tomu uvedl, že v daném případě je třeba vzít v úvahu to, že se obžalovaný dopouštěl jednání vůči nezletilé ve více případech, po delší časové období a poškozená si tuto skutečnost spojuje s přehráním seriálu Mimoni, takže přesné datum lze vzít dle soudu pouze orientačně a lze je spojovat s měsícem lednem. To však obžalovaný považuje za velmi podivný závěr, když v ostatním případech, kdy poškozená udává přesné termíny útoků, a to dokonce s přesností na minuty, její výpověď soud považuje za správnou, ale u posledního útoku, který by měla mít v živé paměti, považuje její výpověď pouze za orientační a vyvrácení její pravdivosti obhajobou nevěnuje žádnou pozornost. Přitom dne 5. 1. 2016 bylo úterý a dle výpovědi poškozené se útoky obžalovaného v úterý měly odehrávat vždy od 18.00 do 20.00 hodin. Pokud obžalovaný odcházel ze zaměstnání v Letohradu v 19.43 hodin, nemohl být do 20.00 hodin v Jablonném nad Orlicí. Poškozená dále uvedla, že se svěřila matce s tím, co jí měl obžalovaný dělat 14 dní předtím, než se svěřila své třídní učitelce. Toto však matka popřela. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že tvrzení poškozené nejsou podepřena ani žádnými lékařskými zprávami. Ve spise je založena pouze lékařská zpráva z dětské gynekologie MUDr. [příjmení] z Pardubic ze dne 13. 6. 2016, kde

bylo zjištěno, že genitál poškozené byl bez známek poranění a dále zpráva pediatra poškozené [příjmení] [jméno] [příjmení] ze dne 3. 3. 2016, ke které poškozená docházela po dobu četných útoků ze strany obžalovaného trvajících několik let. Přesto lékařka konstatuje, že na nezletilé nikdy nepozorovala nic podezřelého, ani žádné stopy násilí. Tato zpráva nepotvrzuje ani návštěvu matky s [jméno] ohledně nezletilou tvrzených potíží s močením. Z dalších zpráv založených ve spise a výslechů svědků vyplývá zjevná lhavost poškozené a celé její rodiny a také dřívější drobné krádeže páchané nezletilou a jejím bratrem, který v tomto řízení výpověď sestry potvrzuje. Ze zpráv z psychologického vyšetření poškozené v Dětském centru ve Svitavách vyplývá, že se [jméno] snažila zde upoutat pozornost i naprosto cizích lidí tím, že barvitě líčila své údajné zážitky s osahováním. Za pochybné tvrzení poškozené považuje obhajoba také to, že dva roky nemělo k ničemu docházet. Přesto toto tvrzení nemohlo být dalším výslechem upřesněno a obžalovaný byl odsouzen za jednání trvající od září 2012 do února 2016. Pochybnosti vzbuzuje také skutečnost, že pouhý den po svém výslechu 19. 2. 2016 řekla [jméno] své matce, že něco pravda je a něco není, že si vymyslela to, že jí měl obžalovaný strkat prsty do přirození, a to kvůli bratru [jméno], se kterým se matka více mazlí a má ho radši. O tom svědčí úřední záznam ze dne 19. 2. 2016 o telefonickém hovoru matky poškozené [jméno] [příjmení] policejnímu orgánu, který je založen ve spise. I z toho je patrna zjevná motivace poškozené lhát a skutečnosti si různě upravovat dle vlastní potřeby. Rovněž znalkyně z oboru klinická psychologie PhDr. [příjmení] potvrdila, že [jméno] je schopna konfabulovat (u obžalovaného znalecky taková tendence ke konfabulacím zjištěna nebyla) a zkreslovat informace, je schopná si něco vymyslet, je schopná lhát, uvedla, že její výpověď je nepřesná v časovém sledu a počtu útoků. Přesto, že znalkyně měla k dispozici výše uvedené skutečnosti ze spisu, označila výpověď poškozené za věrohodnou jako celek a nezachytila žádný motiv v tom, že by nezletilá nemluvila pravdu. Proto i závěry znalkyně, které soud bez výhrad přejal, vzbuzují pochybnosti. Obhajobě nebylo přes její návrhy umožněno účastnit se výslechu poškozené a klást jí otázky k odstranění rozporů v jejich tvrzeních, ačkoliv osobního výslechu byla poškozená schopna. Soud prvního stupně argumentuje tak, že další osobní výslech by pro svědkyni nebyl vhodný a znamenal by pro ni citelný zásah do jejího osobního života. Jedná se však o jediný přímý důkaz proti obžalovanému, jehož pravdivost mohla být osobním výslechem svědkyně vyvrácena či zpochybněna. Navíc za situace, kdy o průběhu výpovědi svědkyně před policejním orgánem bez účasti obhájce neexistuje žádný videozáznam. Protože soud neumožnil obhajobě přítomnost u výslechu svědkyně, na základě jejíž výpovědi byl obžalovaný odsouzen k citelnému trestu odnětí svobody, bylo zásadním způsobem porušeno jeho právo na obhajobu. Neprovedením výslechu poškozené [jméno] [příjmení] a svědkyně [jméno] [příjmení] došlo také k porušení zásady kontradiktornosti řízení. Za naprosto nevěrohodnou považuje obhajoba také výpověď matky poškozené [jméno] [příjmení], která dceři nevěřila, neboť se jí dcera přiznala, že lhala kvůli bratrovi [jméno], zatímco u hlavního líčení matka tvrdila, že dcera lhala z obavy, aby ji neodvezli z domu. Podle matky také není obvyklé, že se [jméno] svěřuje se svými problémy cizím lidem, ačkoliv ze zpráv z psychologického vyšetření z [příjmení] centra ve Svitavách vyplývá, že se [jméno] snažila zde upoutat pozornost cizích lidí tím, že barvitě líčila své údajné zážitky s osahováním. Za pochybné obhajoba považuje také to, proč matka tak závažné zneužití své dcery, kterému posléze uvěřila, neohlásila a nebyla s dcerou na gynekologické prohlídce, když zjistila, že dcera má na kalhotkách krev. Matka u hlavního líčení hovořila o fyzickém útoku na sociální pracovnici [jméno] [příjmení] (měla ji chytit pod krkem), to však svědkyně [příjmení] popřela. Matka dále připustila, že dcera jí několikrát zalhala. Za rozporuplné lze označit také výpovědi [jméno] a [jméno] [příjmení], kterým se poškozená [jméno] měla údajně svěřit. Obhajoba předložila soudu rozhodnutí Komise k projednávání přestupků Města Jablonné nad Orlicí ze dne 20. 4. 2016, kterým bylo zastaveno řízení vedené proti obžalovanému zato, že měl svědkyni [jméno] [příjmení] 23. 2. 2016 telefonicky vyhrožovat likvidací v souvislosti s daným případem, kde sv. [jméno] [příjmení] vypovídala rovněž odlišně. Svědkyně [jméno] [příjmení] u hlavního líčení popřela, že měla vyčítat obžalovanému, že měl v minulosti dostat jejího přítele do výkonu trestu. Proti tomuto tvrzení

však stojí výpovědi dvou svědků navržených obhajobou, a to [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kteří shodně vypověděli, že [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] byly v dobrých vztazích, neboť společně šly na koupaliště, kde popíjeli. [jméno] [příjmení] měla říci [jméno] [příjmení], že stejně jako on pomohl jejímu příteli za mříže (tím, že proti němu svědčil), tak ona pomohla stejně obžalovanému. Tyto dvě výpovědi obhajoba považuje za zcela zásadní, svědčící o motivaci [jméno] [příjmení] ke křivému svědectví proti obžalovanému. Soud význam těchto výpovědí shrnuje tak, že je považuje za nevěrohodné, vzhledem k tomu, jakým způsobem věc vyšla najevo, lze těžko uvěřit, že pokud by to někdo skutečně učinil, chlubil by se tím v přítomnosti dalších svědků. Takové závěry a hodnocení výpovědí považuje obžalovaný za spekulativní. Ve prospěch obžalovaného dále svědčí i výpověď svědka [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a matky obžalovaného [jméno] [příjmení], které potvrdily velkou žárlivost ze strany [jméno] [příjmení], jenž mohla být motivem pro křivé svědectví, neboť rozchodem s obžalovaným přišla matka poškozené nejenom o vztah, ale i o peníze, které jí obžalovaný dával, a o hlídání dětí. Totéž uvedl i svědek [jméno] [příjmení], který si navíc nevšiml žádných změn v chování poškozené [jméno] v průběhu času. Svědkyně [jméno] [příjmení], sousedka, rovněž potvrdila značnou žárlivost [jméno] [příjmení], která jí měla sdělit (str. 5 výpovědi), že si myslí, že [jméno] a [jméno] [příjmení] [jméno] naočkovaly. Dále jí sdělila, že v tom obžalovaného chce nechat vymáchat s tím, že to nemusí být pravda. [příjmení] [jméno] 2015 jí pak měla [jméno] [příjmení] říci, že se obžalovanému pomstí zato, že ji nechal. Tato tvrzení však soud ve shrnutí výpovědi svědkyně neuvádí a nijak se s nimi nevypořádává. Podle názoru obhajoby je také touto výpovědí jednoznačně potvrzena motivace pomstou ze strany [jméno] [příjmení]. Totéž potvrdila svědkyně [jméno] [příjmení], které se [jméno] měla svěřit až po svém návratu ze Svitav, tj. v červenci 2016, kdy už probíhalo přípravné trestní řízení. Této svědkyni matka [jméno] sdělila, že se obžalovanému pomstí, že mu udělá zle. [jméno] jí měla říci, že jí to obžalovaný dělal celé 4 roky, zatímco ve své výpovědi [jméno] uvedla, že dva roky nemělo k ničemu docházet. Dále svědkyně uvedla, že jí [jméno] měla sdělit, že byla u gynekoložky a že už není panna. Nic takového však nebylo prokázáno, o opaku hovoří lékařská zpráva z dětské gynekologie MUDr. [příjmení] ze dne 13. 6. 2016. Dále svědkyně potvrdila, že jí [jméno] někdy v něčem zalhala. Ani s těmito tvrzeními vyplývajícími z výpovědi svědkyně [jméno] [příjmení] se soud nijak nevypořádal, pouze shrnul, že její výpověď nepřímo potvrzuje výpověď poškozené [jméno], neboť se jí svěřila s tím, co jí měl obžalovaný dělat. Soud však opomenul důležitou skutečnost, že se poškozená svědkyni [příjmení] měla svěřit až během probíhajícího trestního řízení, tedy po svém návratu ze Svitav, kdy toto svěření se mohlo být účelové se snahou podepřít svou výpověď. Nezletilá se dle závěrů soudu měla svěřit i bratrovi [jméno] [příjmení], který jí měl potvrdit, že jí obžalovaný sahal přes oblečení na zadek, lehal si s ní na gauč, osahával ji a chtěl, aby ho masturbovala. Jeho bratr [jméno] [příjmení] měl vidět, jak obžalovaný sahal jeho sestře na záda a břicho, a to i pod oblečením. Nelze však odhlédnout od skutečnosti, že jde o bratry poškozené, kteří jsou ve věku 12 a 10 let. [jméno] [příjmení] podal výpověď silně ovlivněnou svým negativním vztahem k obžalovanému, kde ho nazval„ hajzlem“„ těžkým kriplem", vyslovil přání„ doufám že„ bude za katrem hodně dlouho“, dále řekl, že„ kdyby musel, tak by ho klidně podřízl“. Uvedl také, že sahání na zadek viděl„ miliónkrát“. [jméno] [příjmení] ví vše od svého bratra a matky, která mu řekla, že [jméno] měl [jméno] zneužívat. Obžalovanému má za zlé, že jim měl vzít psa Piškota. Uvedl, že měli s bratrem [jméno] a [jméno] pozorovat dírkou, kterou vyvrtali hřebíkem. To se však obhajobě jeví jako velmi pochybné, když není uvedeno, jakou dírkou, o jaké velikosti a není ani ověřeno, zda se tak skutečně mohlo stát. Jeho bratr [jméno] se o žádné dírce, kterou měli společně vše pozorovat, nezmiňuje. K osobě obžalovaného soud uvedl, že mu přitěžuje pokračování v trestné činnosti po delší dobu a to, že byl v minulosti vícekrát soudně trestán. Jedná se však o předchozí odsouzení za trestnou činnost zcela odlišného charakteru. Na druhou stranu soud neshledal žádné polehčující okolnosti. Nebylo zohledněno, že po propuštění z výkonu trestu se [jméno] [příjmení] zařadil úspěšně zpět do společnosti, když si našel zaměstnání, kde byl kladně hodnocen jako bezproblémový pracovník a

zaměstnavatel soudu sdělil, že i přes vedené trestní řízení je ochoten obžalovaného dále zaměstnávat. [jméno] [příjmení] se v mezidobí stal také otcem dcery, kterou mu porodila [jméno] [příjmení]. Na výchově a výživě dcery by se rád podílel se svou družkou a s podporou své rodiny. Odvolání obžalovaného směřuje také do výroku o náhradě nemajetkové újmy pro poškozenou ve výši 300.000 Kč, což lze považovat za částku zcela nepřiměřenou. Soud zohlednil útlý věk poškozené a skutečnost, že předmětné jednání bude mít velmi nepochybně těžké následky pro další zdravý duševní vývoj poškozené. Dle znaleckého posudku lze v psychické oblasti očekávat následky později, kdy bude nezletilá rozumět tomu, co se dělo a bude konfrontována s tím, že jí matka neochránila, čímž může dojít k narušení jejich vztahu a ona se může ocitnout bez osoby blízké a pečující. V sexuální oblasti se dají očekávat problémy jednak bezprostřední a jednak spojené s nástupem aktivního sexuálního života. Následky v sexuálním životě se mohou projevit i v celém dalším životě. Při rozhodování o výši náhrady soud zohlednil i skutečnost, že poškozená byla vystavena jednání obžalovaného dlouhodobě a že útoky měly být četné. Soud přitom odkázal na znalecký posudek PhDr. [příjmení]. Zde však tato znalkyně také potvrdila, že udávané zážitky [jméno] nejsou pro ni zdrojem traumatu. S ohledem na nezletilou udávané stovky útoků po dobu čtyř let (po dobu dvou let však nemělo k ničemu docházet), je s podivem, že takové jednání nezanechalo na poškozené žádné psychické následky. Naproti tomu se ale poškozená styděla za ostříhané vlasy a nechtěla o tom hovořit, zatímco zážitky s osahováním barvitě líčila cizím lidem. Zda lze někdy v budoucnu očekávat nějaké následky v psychické či sexuální oblasti, to považuje obhajoba za spekulaci a obžalovaný nemůže být trestán za něco, co možná nastane nebo nenastane. Dle závěrů znalkyně by ke zneužívání nemuselo dojít, pokud by v rodině panovaly zdravější vztahy, především selhala matka jako vychovatel. Soud měl poškozenou odkázat s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na občanskoprávní řízení, kde by bylo provedeno konkrétní a obsáhlé dokazování k rozsahu, důvodům a výši případné újmy. V kontextu výše uvedeného se vysoká částka náhrady nemajetkové újmy jeví být zcela nepřiměřená. Mezi jednotlivými důkazy existují výše uvedené zásadní rozpory, proto nelze uznat obžalovaného vinným jednáním uvedeným v napadeném rozsudku bez všech pochybností. Soud měl v této situaci provést další navrhované důkazy nebo uplatnit pravidlo "in dubio pro reo" a rozhodnout ve prospěch obžalovaného. Proti sobě stojí odlišné výpovědi obžalovaného a poškozené, přičemž soud neprovedl další důkazy navržené obžalovaným a zůstávají pochybnosti o tom, jak, kdy a zda vůbec se skutkový děj odehrál. Závěr o naplnění znaků skutkové podstaty konkrétního trestného činu musí být prokázán výsledky provedeného dokazování způsobem, o němž nejsou pochybnosti. Není-li v důkazním řízení dosaženo jistoty o existenci relevantních skutkových okolností a zůstávají důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obžalovaného. Krajský soud tyto pochybnosti při hlavním líčení neodstranil. Ani vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Trestní řízení proto vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který je možno od lidského poznání požadovat, alespoň tedy na úrovni obecného pravidla "prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost" (srov. nálezy sp. zn. I. US 733/01 ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. III. ÚS 398/97 ze dne 4. 6. 1998, sp. zn. IV. ÚS 335/05 ze dne 6. 6. 2006). S ohledem na výše uvedené obžalovaný navrhl, aby Vrchní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. prosince 2016, č. j. 6T 16/2016-465, a obžalovaného obžaloby zprostil.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad a shledal, že odvolání obžalovaného důvodné není.

Krajský soud v Hradci Králové ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 tr. ř. provedené důkazy hodnotil po pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak

v jejich souhrnu. V odůvodnění napadeného rozsudku ve smyslu § 125 odst. 1 tr. ř. stručně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporovaly. V odůvodnění se rovněž dostatečně vypořádal s obhajobou, uvedl, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Vrchní soud v Praze proto pro stručnost na pečlivé a logické odůvodnění napadeného rozsudku v plném rozsahu odkazuje, a to s níže uvedenou výjimkou stran výroku o náhradě nemajetkové újmy.

Je třeba opětovně zdůraznit, že argumentace užitá v podaném odvolání vychází z již dříve uplatněné obhajoby obžalovaného v průběhu řízení před soudem prvního stupně a nalézací soud se v odůvodnění rozsudku jednotlivými argumenty pečlivě zabýval. Vina obžalovaného není založena na jednom jediném důkazu, tedy výpovědi nezletilé poškozené. Na výpověď nezletilé poškozené navazují výpovědi svědků, kteří se jako první dozvěděli o trestně postižitelném jednání obžalovaného, ať jsou to [jméno] a [jméno] [příjmení], nebo matka nezletilé [jméno] [příjmení], pracovnice [příjmení] [jméno] [příjmení] či třídní učitelka poškozené [jméno] [příjmení]. Svým odborným vyjádřením je jednoznačně podpořena výpověď poškozené znaleckým posudkem znalkyně z oboru zdravotnictví, odvětví různá, specializace klinická psychologie PhDr. [jméno] [příjmení], která svůj znalecký posudek u hlavního líčení obhájila a argumentaci obžalovaného vyvrátila. Opětovně odvolací soud zdůrazňuje, že, jak vyplynulo z výpovědi matky nezletilé poškozené [jméno] [příjmení], tato se s obžalovaným nerozešla ve zlém a mj. vyjádřila pochvalu směrem k obžalovanému při péči o její děti. Nalézací soud neshledal výpovědi svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] hodnověrnými. K tomu lze ovšem podotknout, že z jejich výpovědí nelze i tak usoudit, že by potvrzovaly nepravdivost výpověď svědkyně [příjmení], neboť její vyjádření„ ty jsi pomohl jemu, tak jsem pomohla [jméno]“ o pravdivosti či nepravdivosti její výpovědi nemůže svědčit. Tyto úvahy jsou však mimoběžné právě s ohledem na množství dalších zcela hodnověrných důkazů, které vinu obžalovaného jednoznačně potvrzují. Výpověď nezletilé poškozené byla provedena zcela řádně podle § 158a tr. ř. a později podle § 102 odst. 2 tr. ř. u hl. líčení. Posouzení potřebnosti dalšího výslechu svědka mladšího 18 let je na konkrétním orgánu činném v trestním řízení a v tomto případě zcela oprávněně již nebyla poškozená s ohledem na její věk a nebezpečí sekundární viktimizace slyšena. Právo obžalovaného na spravedlivý proces není nadřazeno právu na zvláštní ochranu dětí (čl. 32 odst. 1 LPS a Úmluva o právech dítěte). V této věci nevznikly ani pochybnosti, mající za následek potřebnost postupu podle § 102 odst. 2 věta třetí tr. ř. – výslech osoby přibrané k výslechu. Důvod postupu podle § 158a tr. ř. byl v protokolu vysvětlen, přítomný soudce byl garantem zákonnosti úkonu a je třeba připomenout, že výslechu svědkyně – poškozené, byli mimo policejního orgánu přítomni státní zástupkyně, soudce, znalkyně z oboru klinické psychologie (která následně zpracovala znalecký posudek ve věci) a zástupkyně orgánu sociálně – právní ochrany dětí. Lze tedy jednoznačně uzavřít, že provedené důkazy tvoří ucelený řetězec, který vinu obžalovaného nepochybně prokazuje, obžalovaný po objektivní i subjektivní stránce naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Rovněž druh a výměra trestu odpovídají všem zákonným požadavkům, nalézací soud oprávněně přihlédl k jím uvedeným přitěžujícím okolnostem, když polehčující okolnosti dány nebyly. Poukaz obhajoby na to, že předchozí odsouzení za trestnou činnost je zcela jiného charakteru, není na místě. Podstatné totiž je, že této trestné činnosti se obžalovaný dopouštěl od září 2012, tedy již 4 měsíce po propuštění z posledního výkonu trestu odnětí svobody. Pochybení bylo shledáno ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán povinným zaplatit poškozené [jméno] [příjmení] nemajetkovou újmu ve výši 300.000 Kč Odvolací soud nemá pochybnost o oprávněnosti nároku na nemajetkovou újmu v penězích vůči obžalovanému, stran konkrétní výše požadované částky však nelze, i s přihlédnutím k jiným obdobným případům této trestné činnosti, přehlédnout, že u poškozené nedošlo k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy, byť samozřejmě nelze vyloučit, že si ponese psychické následky později, a to v jejím kritickém věku, kdy bude více rozumět tomu, co

se jí dělo a bude konfrontována s tím, že ji matka neochránila a také v oblasti sexuální s nástupem aktivního sexuálního života, jak o tom hovořila znalkyně z oboru psychologie. Částka 300.000 Kč se tedy jeví odvolacímu soudu jako nepřiměřeně vysoká a s ohledem na osobní, majetkové a výdělkové poměry obžalovaného s přihlédnutím k charakteru trestné činnosti, její délce a intenzitě a rovněž s přihlédnutím k rozhodování o výši nemajetkové újmy v penězích v obdobných případech rozhodl odvolací soud o stanovení nemajetkové újmy v penězích v částce 100.000 Kč, přičemž se zbytkem nároku na nemajetkovou újmu byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný. Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však lze proti němu podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 20. dubna 2017

Mgr. Viktor Mach
předseda senátu